

Arrest

nr. 74 739 van 7 februari 20120
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 8 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 juli 2010 het Rijk binnen en diende op 29 juli 2010 een asielaanvraag in. Op 7 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sirajganj. Een vriend van u zou een aantal jaren geleden opvallend veel geld te spenderen hebben. U zou hem om uitleg

gevraagd hebben, waarna hij u meenam naar een vergadering van zijn organisatie. Het bleek hier om de communistische "Purbo Bangla Sarbohar" te gaan. U zou in juli 2006 lid geworden zijn. Al snel zou u opgevallen zijn dat de opdrachten die u van de partij kreeg illegaal waren. Toen u samen met uw vriend Mohamed een moordopdracht op een familielid van Mohamed kreeg, zouden jullie besloten hebben om de partij te verlaten. Dit was in februari 2007. Hierna zou u dreigtelefoontjes gekregen hebben. Ze zouden jullie oproepen hebben op naar een bepaalde plek te gaan, maar jullie zouden niet gegaan zijn. De politie zou wel zijn komen opdagen op die plek. In april 2007 zou uw vriend Mohamed vermoord zijn door partijleden. Hierna zou u naar Dhakka gevlucht zijn. Hier zou u zich verstoppen hebben. Enkele maanden later vernam u dat er een aanklacht tegen u zou bestaan. In november 2008 zou u samen met een vriend die betrokken was bij de Awami League deelgenomen hebben aan een manifestatie. U zou opgepakt zijn door de politie, maar na een dag zou u al vrijgekomen zijn. Tevens zou u in 2008 een identiteitskaart verkregen hebben en eind 2008 zou u gestemd hebben. U zou in Dhakka samengewoond hebben met een vriend. Toen deze vriend zijn relatie ten einde liep zou hij in u de oorzaak van de breuk met zijn vriendin gezien hebben. Deze vriend zou al uw problemen kennen. Hij zou u verraden hebben bij de autoriteiten. In mei 2010 zou de "RAB" (Rapid Action Battalion) geprobeerd hebben u op te pakken en neer te schieten. U wist te ontkomen. Op 01 juli 2010 zou u Bangladesh verlaten hebben. Met behulp van een vals paspoort zou u naar India gereisd zijn. Vanuit Mumbai zou u een schip genomen hebben met bestemming Egypte. Hierna zou u overgestoken zijn naar Sicilië, waarna u doorreisde naar België. Hier diende u op 29 juli 2010 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, juridische documenten en vertaling, schoolattesten en algemene informatie.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. U verklaarde sinds 2007 gezocht te worden door zowel de gevreesde Bengaalse communistische beweging als door de Bengaalse autoriteiten, wegens een klacht tot afpersing en ontvoering. Gezien uw vrees diende u zich te verstoppen in Dhakka. Echter al uw activiteiten in Dhakka spreken uw ingeroepen vrees en uw nood om zich te verstoppen tegen. Daar uw vrees immers uitging van zowel de autoriteiten als een verboden organisatie gekend omwille van haar genadeloze optreden, zou men van u mogen verwachten dat u zo min mogelijk zou willen opvallen. U nam echter bij verschillende gelegenheden deel aan het publieke leven. Zo beweerde u in november 2008 deelgenomen te hebben aan een politieke manifestatie. Hierna zou men u gearresteerd hebben, maar na een dag zou u al vrijgekomen zijn (gehoorverslag CGVS p. 6). Er werd u gevraagd of de autoriteiten u zochten op het moment van uw arrestatie, maar u ontkende dit (gehoorverslag CGVS p. 6). Echter uit uw bundel juridische documenten blijkt dat er reeds een aanklacht en een arrestatiebevel tegen u zouden bestaan sinds 2007. Uw bewering dat de autoriteiten u niet zouden zoeken ten tijde van uw arrestatie in 2008 is dan ook niet correct. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u gezien het feit dat u gezocht werd door de autoriteiten, zou deelnemen aan een publieke manifestatie. U liep immers het risico om herkend en gearresteerd te worden. Tevens is het ongeloofwaardig dat de politie u zo gemakkelijk zou vrijlaten. Uw verklaring hiervoor, dat u enkel in uw regio gezocht werd en niet in Dhakka is onafdoende. De klacht tegen u werd immers opgevolgd door de Bengaalse autoriteiten. Ook werd u in die klacht in verband gebracht met een verboden beweging (gehoorverslag CGVS p. 8). Het verbod op deze beweging is nationaal en niet enkel lokaal, dus de klacht tegen u was ook nationaal. Dit blijkt ook uit het artikel 121 (ka) waaronder u wordt aangeklaagd. Dit artikel handelt over misdaden tegen de staat Bangladesh. De autoriteiten in Dhakka zouden u net zo gemakkelijk vervolgen als deze in uw thuisregio. Bovendien beweerde u herhaaldelijk dat u naar Dhakka was gegaan om u te verstoppen. Tevens deed u in Dhakka een aanvraag tot het bekomen van een identiteitskaart, die u naderhand ook verkreeg. Deze identiteitskaart werd uitgevaardigd door de Bengaalse autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 3). Ook zou u gewoon deelgenomen hebben aan de verkiezingen van eind 2008 door te gaan stemmen (gehoorverslag CGVS p. 4). Al deze daden brachten u in contact met de autoriteiten; dezelfde autoriteiten die u beweerde te moeten vrezen. Tevens dient opgemerkt dat hoewel u beweerde een gezocht man te zijn, u nog ruim drie jaar nadat de aanklacht tegen u werd neergelegd in Bangladesh bleef wonen. Gezien uw beweerde vrees gevisieerd te worden door zowel de autoriteiten als de communisten, zou men van u kunnen verwachten dat u voor uw veiligheid het land reeds veel eerder verlaten zou hebben. Uw bewering ondergedoken te moeten leven staat dus in schril contrast met uw publieke leven. Deze vaststellingen breken uw ingeroepen vrees zowel voor de communisten als voor de autoriteiten dan ook af. Ter ondersteuning van uw ingeroepen vrees legde u een bundel juridische

documenten voor. U verklaarde bij naam hierin vermeld te staan. De gegevens van de enige verdachte genaamd MD M. komen echter niet overeen met die van u. In uw documenten staat dat MD M. ten tijde van de aanklacht in 2007, 25 jaar oud was, terwijl u op dat ogenblik juist 20 was geworden. Tevens staat vermeld dat de vader van MD M. ten tijde van de klacht in 2007 nog in leven was (ter vergelijking de vader van de eerste verdachte Md R.H. is reeds overleden wat blijkt uit het woord "late"). Er werd u gevraagd wanneer uw vader overleden is. U beweerde in januari 2008. U gewezen op uw verklaring afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader in 2001 overleden was, erkende dat 2001 de correcte datum was. U bevestigde hierna nogmaals dat uw vader in 2001 overleden is (gehoorverslag CGVS p. 6). Er werd u dan ook gevraagd waarom in uw juridische documenten uit 2007 niet vermeld staat dat uw vader al overleden is. Hierop wijzigde u uw verklaringen opnieuw: uw vader zou toch in 2008 overleden zijn (gehoorverslag CGVS p. 8). Deze vaststellingen ondermijnen het geloof in de authenticiteit van uw juridische documenten. Overigens blijkt uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier dat vervalste documenten in Bangladesh schering en inslag zijn. Ook uw gebrekkige interesse in en kennis van uw juridische documenten, breken uw ingeroepen vrees af en ondermijnen het geloof in de authenticiteit van deze documenten. Zo diende u toe te geven dat u in Bangladesh nooit enig juridisch document verbonden aan deze zaak zag, noch zou u ooit enige stap hebben ondernomen in deze zaak en dit desondanks het feit dat u na het indienen van de klacht nog drie jaar in Bangladesh woonde (gehoorverslag CGVS p. 7, 9). U contacteerde pas na aankomst in België een advocaat om deze documenten te bekomen. Deze advocaat zou geen andere stappen voor u ondernomen hebben (gehoorverslag CGVS p. 9). U verklaarde geen stappen te kunnen ondernemen tegen deze zaak daar deze zaak u in verband brengt met een verboden beweging. Indien u echter geen enkele stap kon ondernemen tegen deze aanklacht, had u het land logischerwijze al veel eerder moeten verlaten. Daar u toch niets kon beginnen tegen de klacht, bracht uw verlengde verblijf in Bangladesh u enkel meer in gevaar. Uw verklaringen wijzen dan ook op een verregaande disinteresse, die het geloof in uw ingeroepen vrees danig afbreekt. Tenslotte dient er nog gewezen te worden op uw ongeloofwaardige vluchtroute. U verklaarde de Bengaalse grens overgestoken te zijn met behulp van een vals paspoort, maar u kende geen enkel gegeven van dit paspoort (gehoorverslag CGVS p. 4). Dit is ongeloofwaardig daar bij grensovergangen controles steeds mogelijk zijn. Verder verklaarde u per schip van India naar Egypte gevaren te zijn, maar opnieuw kon u geen enkel detail van dit schip verstrekken, buiten dat het om een vrachtschip ging. Andere gegevens zoals de naam, kleur, vlag, soort vracht, enz. wist u niet (gehoorverslag CGVS p. 4). Deze beschrijving is dan ook zeer vaag en stereotiep, waardoor het vermoeden ontstaat dat u Bangladesh op een andere manier verlaten heeft. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het geheel van uw asielrelaas. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood heeft aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Daar het toekennen van enig statuut verbonden is aan waarachtige verklaringen, komt u ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart en schooldocumenten kunnen aanvaard worden. De authenticiteit van uw juridische documenten mag betwijfeld worden. De algemene informatie voegt niets toe over uw persoonlijke vrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de volgende middelen in:

- "Schending van de motiveringsverplichting (art. 62 Vreemdelingenwet);

- *Schending van de art. 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet m.b.t. de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming;*
- *Schending van het principe van de zorgvuldigheid*".

3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

5. Nopens de status van vluchteling

5.1. Verzoeker verklaart Bangladesh te zijn ontvlucht omdat hij er geïsoleerd werd door een communistische organisatie waartoe hij om financiële redenen was toegetreden maar hij al snel weer verlaten had omdat hij ertoe verplicht werd om illegale en criminele opdrachten te vervullen. Om diezelfde reden werd hij eveneens geïsoleerd door de autoriteiten.

5.2. Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met een communistische, criminele organisatie, maakt verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk dat hij geen beroep kon doen op de Bengaalse autoriteiten om hieraan te verhelpen. Immers, van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze alvorens internationale bescherming aan te vragen eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Verzoeker betwist dat zijn verklaringen "*ongeloofwaardig zijn wanneer hij stelt dat hij onmogelijk klacht kon neerleggen*" en argumenteert dat "*Eerst en vooral, zou de verzoeker zichzelf meer in gevaar brengen door te bekennen lid te zijn geweest van een verboden beweging. Ten tweede zou de verzoeker moeten toegeven hebben dat hij de opdracht kreeg om moorden uit te voeren*". Deze blote beweringen zijn echter geheel in strijd met verzoekers eerdere verklaringen op het CGVS, waaruit blijkt dat zijn beweerde vrees hem echter niet belette om een normaal leven te leiden in Bangladesh, allerhande activiteiten te ontwikkelen, en zelfs voor praktische zaken uit eigen beweging een beroep te doen op de Bengaalse autoriteiten, van wie hij zelfs identiteitsdocumenten uitgereikt kreeg. Waar verzoeker argumenteert dat "*Het is helemaal niet ongeloofwaardig dat de verzoeker nog identiteitsdocumenten kon bekomen in Bangladesh*", in dit verband verwijst naar en citeert uit "*de "Guide des Procédures et Critères" uitgegeven door het UNHCR inzake de toepassing en interpretatie van de Conventie van Genève*", en besluit "*Dat het feit documenten te hebben verkregen in het land van nationaliteit of er legaal te zijn vertrokken, derhalve niet op zich betekent dat hij geen vrees heeft voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève*", weerlegt hij echter geenszins de vaststelling dat hij klaarblijkelijk niet in de specifieke negatieve aandacht stond van de Bengaalse autoriteiten nu hij bovendien geen ondergedoken leven leidde daar hij kon stemmen en deelnemen aan manifestaties, en zijn problemen jarenlang liet aanslepen alvorens Bangladesh te verlaten, en aldus ook uit zijn handelwijze duidelijk blijkt dat verzoeker niet bevreesd was voor zijn nationale autoriteiten. Voor zover verzoeker geïsoleerd werd door een communistische organisatie, die hem ertoe wou verplichten deel uit te maken van hun organisatie en criminele feiten te plegen, kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden

dat hij hiervoor een bescherming inroept van zijn nationale autoriteiten alvorens zijn land van herkomst te ontvluchten en op zoek te gaan naar internationale bescherming wat verzoeker heeft nagelaten te doen.

5.3. Bovendien verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift dat er voor hem –indien al noodzakelijk- een intern vluchtalternatief voorhanden was in Bangladesh waar hij stelt dat hij *“kon inderdaad lange tijd in Dhakka verblijven maar zoals de verzoeker zelf aanhaalde is dit te wijten aan het feit dat hij gezocht werd in zijn regio en er door de autoriteiten geen onmiddellijke interesse vertoond werd om de verzoeker buiten zijn regio op te sporen”* en bevestigt aldus wederom geen nood te hebben aan internationale bescherming. Aldus wordt door verzoeker geenszins aangetoond noch geobjectiveerd dat het voor hem *“derhalve onmogelijk [was] om klacht neer te leggen bij de Bengaalse autoriteiten”*, en hij voor zijn beweerde problemen met een communistische organisatie Bangladesh diende te ontvluchten.

5.4. Verzoekers voorgehouden reisweg kan evenmin overtuigen. Verzoeker brengt geen enkel nuttig gegeven aan dat zou kunnen aantonen dat hij per schip heeft gereisd. De Raad ziet echter niet in dat verzoeker ruim een week illegaal op een schip kon zitten en hiermee van India naar Egypte kon reizen doch geen kennis heeft van elementaire gegevens als de naam, kleur, vlag, vracht, bemanning, stopplaatsen en maatschappij van het schip (gehoorverslag CGVS, p.4). Verzoeker toont niet aan illegaal gereisd te hebben, wat de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven verder onderuithaalt, alsook de onmogelijkheid genoegzame reisdocumenten neer te leggen.

5.5. Verzoeker legde in de loop van zijn asielprocedure allerhande algemene informatie neer, en ook in het verzoekschrift wijst hij uitgebreid op *“landeninformatie”* inzake Bangladesh, met name een *“advies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken dd. 12/10/2011”* en een *“jaarverslag van Amnesty International (2011)”*, en stelt dat hieruit *“blijkt dat de situatie in Bangladesh nog steeds gekenmerkt wordt door sociale en politieke instabiliteit en onlusten, corruptie bij de politie. Wederrechtelijke vrijheidsberovingen, folteringen, buitengerechtigde executies,...”* Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Bangladesh willen reizen en niet slaat op Bengaalse staatsburgers.

5.6. De overige stukken die verzoeker neerlegde doen evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Immers documenten dienen om enige bewijswaarde te hebben te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen en een overtuigend asielrelaas en dit is in casu niet het geval. De neergelegde identiteitskaart en schoolattesten staven hoogstens verzoekers identiteit en studies, niet het asielrelaas. Wat de juridische documenten betreft wijst de commissaris-generaal terecht op verzoekers desinteresse en onwetendheden met betrekking tot zijn rechtszaak en verzoeker toont dan ook de waarachtigheid van een proces niet aan. Bovendien bevatten de juridische documenten inhoudelijke fouten die de authenticiteit ervan onderuithalen. De ongestaafde bewering in het verzoekschrift dat het een *“schatting van zijn leeftijd betreft”* omdat *“de Bengaalse gerechtelijke autoriteiten wet belang hechten aan de naamsgegevens maar niet aan de gegevens van de leeftijd”* kan de vastgestelde gebreken bezwaarlijk vergoelijken nu niet wordt aangetoond dat de Bengaalse gerechtelijke instanties in het kader van een gerechtelijk procedure tegen een potentieel lid van een criminele organisatie dermate onzorgvuldig te werk zouden gaan dat zij zelfs flagrante fouten zouden maken in een fundamenteel element als de identiteitsgegevens van de verdachte. Dat volgens verzoeker *“er valse documenten kunnen aangekocht worden in Bangladesh”* kan de authenticiteit en betrouwbaarheid van deze stukken slechts verder onderuithalen. Verder ziet de Raad het nut niet van verzoekers opmerking inzake de handel in illegale documenten in België, met name dat *“Ook in België kunnen valse documenten op de zwarte markt gekocht worden”*. Dergelijke argumenten kunnen bezwaarlijk de documentenhandel in Bangladesh goedspreken, noch de authenticiteit van de neergelegde documenten aantonen.

5.7. Verzoeker beperkt zich verder in het verzoekschrift tot algemene, theoretische beschouwingen, het citeren van wetgeving, het louter herhalen van het asielrelaas en ongefundeerde verwijten naar de commissaris-generaal toe, met name dat deze zich enkel steunt op een *“reeks van veronderstellingen”*

en heeft “*nagelaten om de vrees voor vervolging ten gronde te onderzoeken*”. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

5.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

6. Nopens de subsidiaire bescherming

6.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK